

след като бе стояло няколко часа проснато пред раклата, момичето бе станало на краката си и с безумен вик се бе хвърлило в ръцете на майка си. Жените плачеха и се смееха, паднали на колене пред църквата, издигайки ръце към небето, в богомолен прехлас. Всички се трупяха около поклонниците, искаха с ръцете си да пипнат оздравялото дете, с очите си да видят новото чудо. Когато зърнаха царицата, хората се стъписаха и заблъскаха да сторят път. Оздравялото момиче й целуна ръка и тя го дари със златица. След това Анна коленичи пред раклата и въздаде хвалба на Преподобната.

А мисълта й неотлъчно следваше стъпките на царската мат, която бе слезла за втори път към стените на Константиновград, а по водната шир бяха тръгнали първите български кубери, за да го обсадят от море.

Навън лъхаше свеж ветрец и люлееше гъсто олистените клони на дърветата. Зелените поляни блестяха под лъчите на изгряващото слънце, оросени с безкрайни ситни елмази. Ирина и Петър тръгнаха по пътеката която се простираше от Малката порта до северния край на твърденята. От дясната страна на посланата с едри плочи пътека, растяха храсти едър, остро ухаещ трандафил. Момичето откъсна едно огнено цвете и го втична зад ухото си. Никога Петър не бе имал особена слабост към житията на светите; когато баща му желаше да му разкаже нещо за тях, той обръщаше разговора към неща, за които се говореше повече за копия и лъкове, отколкото за броеници и кандила. Ала сега той слушаше умесено думите на Ирина, защото гласът й зачароваше по-силно от най-силната напитка.

— Във всичко тя е наподобявала живота на Иоана Кръститяля... Измъчвала се е с пост и бдение, хранила се с пустинни растения, но дори и тях не вземала до насита... Само вечер, след като се изтощавала преденя от студ, или зной, според времето, тя вземала съвсем малко храна и още по-малко вода. Тъй тя се изнурявала с глад и жажда, изсушавала плътта си, за да въздигне духа си към бога.

Петър мълчеше, неволно хвърляше поглед към свежата, светла като го